

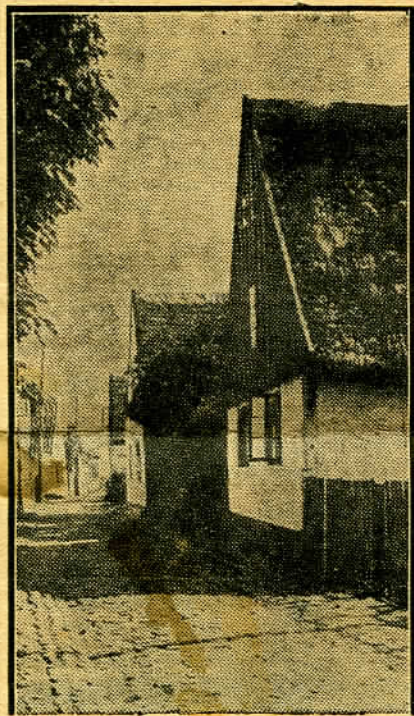
DAGENS HOUMARK-INTERVIEW

Gæs, Ænder — og Mennesker.

Christian Houmark, der for Tiden ferierer i Dragør, har fra Gæssenes og Lodsernes By sendt os et Sommerbrev.

Dragør Badehotel, Juni.

Jeg spurgte min Vært, da jeg havde gaaet den første Tur i den gamle, naive By, hvor Trine var henne, Trine, der saa snart Varmen kom i Luften, rykkede fra sin Stue og ned til Stranden, hvor hun blev siddende paa den samme Fjælebænk, saa lang som Dagen var. Hun var mørk af Haar og mørk af Lød og i hendes Øjne var der, naar hun saa ud over Vandet, et mærkeligt Udtryk af Fjærnhed, af en stum Længsel.

Gade i Dragør.

Trine er død, svarede han. Hun blev omkring de syvogfirs og hun havde aldrig været i København, det var hun ene om af alle Dragørs Folk. Hun havde sin Historie som ung havde hun været forlovet med en Sømand, han drog ud for at komme hjem og gifte hende — men han blev — derude Hun sad vel og drømte om ham paa sin Bænk, for hun saa altid den Vej der ned ad Sundet langt bort I Trines Have stod et vældigt Pæretræ, det havde hun selv opelsket. Som syvårs Pige lagde hun en Kærne i Jorden, den skød op, voksede og blev til det Træ, som hun elskede og plejede, som det Barn hun aldrig blev Moder til Trine døde som Jomfru, agtet og æret af os alle

.... Saadan er Dragør, som Hovedstadens Beboere ikke synes at ville kende, skønt de efter faa Minutters Rejse fra den larmende, støjende, ofte besværlige Storstad, kan føle sig henførte til selve Idyllen .. Dragør er som en dejlig Vaudeville, skønne-re end Johanne Luise Heibergs Amager- og Kongelunds Lyrik Dens Befolkning, særlig de ældre, er

som Skagboerne, inden der gik Litteratur og Berømmelse i dem. De nærmer sig ikke den Fremmede, de holder sammen, de har bevaret en fjærn Tids Skyhed, og selv om de alle, i Modsætning til den, i mere end én Forstand, standhaftige Trine, gør hyppige Besøg i København, saa har de dog i Ydre som i Indre, bevaret den Troskyldighed, som trives bedst og ærligst paa den lille Plet.

De Unge, Mænd som Kvinder, har lyttet til Tidens Røster, det viser deres Klædedragt og deres Væsen, men trods Jazz og Grammofon, saa er der Friskhed over dem — ogsaa i deres Dans, en aaben Tillidsfuldhed. De kender alle Hovedstaden, men de er fødte i Havets rensende Nærhed, det har præget dem, synes den fremmede, præget deres Blik og deres Smil....

.... Og saa er her Gæssene, de berømte Dragør Gæs og Ænderne, som, jeg forstaar det nu, hvor jeg har levet imellem dem, ikke er nær saa berømte Foran mit Vindue ligger Strandbredden med Sten og Sand, der næsten dækkes af Vandplanter, hvor er den skøn, denne uarrangerede Strandbred, som Bølgerne ligesom kærtegnende skyller frem og tilbage over Her hersker Gæssene og Ænderne, det vil sige, de mødes ikke. Ogsaa mellem mine vraltende Medskabninger dyrkes altsaa Standsforskellen. I en tidlig Morgentime, ved halvsvv Tiden, forlader Gæssene de hjemlige Gaarde og vandrer i Flokke med en Fører, en bevidst Gase, som ingen af Følget vover sig op paa Siden af — den, der gaar foran, er altid alene, det gælder altsaa ogsaa i Gæssenes Verden — de vælger deres Plads langt ude ved Sundet, omtrent overfor Fortet paa det lokale Fluepapir. Der tilbringer de Dagen, mens Ænderne lejrer sig paa Strandskanten foran Badehotellet langt fra Gæssene. Naar, henunder Aften, næsten præcist ved Svytiden, Ænderne søger hjem, kommer Gæssene for at nyde deres Glæder — uhindrede.

Der er en Gaas, som jeg har fulgt i de Dage, jeg har boet her den kommer altid alene, langt bag efter Flokken Den glider frem som i en selvkomponeret Gangart .. den har lange Vinger, det ser ud, som bar den Jaket, og den er blondere i Fjerene, end de andre Den gaar ogsaa mere udværts og holder Hoved og Hals stejlt tilbagebojet. Den ser ikke, som de andre, kun ligefrem, men

(Fortsættes Side 11).

GÆS, ÆNDER — OG MENNESKER

(Fortsat fra Side 9).

I spejdende Sideblikke og den kan snuble over en Sten eller en uødet Forhindring, uden at sætte noget til af sin lidt kunstlede Rankhed Heller aldrig hvæser den, som dens Medsøstre og Medbrødre, den udtrykker sig derimod i et langt, lidt selvbeholdende drævende Foredrag og den svajer, men vrikker ikke. Møder den Flokken, saa skoggerler de alle, spottende, mens den skrider videre med Foragt i sin stramt svajende Holdning.

Hvad er der i Vejen med den, spørger jeg.

— Ja, siger min Vært, ikke uden Menneskekundskab, en Gaas kan vel ogsaa føle sig født til Ensomhed, selv om den er en Gæse, for det er han nu

Og saa skyder den udenom os med et fornærmet rimpet Udtryk, mens de andre skælder ud af lang Hals .. de snadrer om os, men det gør Gæssene jo alle Steder

.... Iaftes kom Sommeren til os, som steg den op af selve Vandet .. den lagde sig som en lun Taage over Dragør, spredte sig, sænkede sig over den lille By og lod Søndet ligge blaat og blinkende for vore Øjne det var den første Sommeraften Vi saa den svenske Kyst tindre med Tusinder af Lys fra Lygter og Standerer, fra Husenes Vinduer, som et funklende Diadem om en elsket Søsters Pande Men pludselig syntes vi det var, som splittedes Sommeraftens skønne Fred af et levende Minde om Krigens aldrig forsvundne Rædsler Ude paa Søndet gled uhyggeligt bevidst og myndigt, fire mægtige, engelske Krigsskibe forbi — Dragør. Tavse, som de, der ved, og hvis Viden er Skæbne,

fulgte Kolosserne hinandens Vej — mod Rusland. Som Skibene sløredes af Horisonten, lignede de, med deres Skorstene og Takkelager, fantastiske Fortids-Uhyrer Der blev stille mellem Gæsterne i det hjemligt-hyggelege Badehotel Saa viser sig, hvid og slank, yndefuld og sommerfredelig, vort eget „Dannebrog“ med Majestæterne ombord paa Rejse til Bornholm Huskuppet griber Stemningen og spiller Lange-Müllers Midsommersang I nogle Sekunder tvinges vi til at spejde efter Krigsskibene, de er hyllet til af Taage, de er uden Lys — de forsvinder som onde Anelser

I Dragør er Gaderne saa smalle, at man næsten kommer til at gaa Side om Side, i Dragør er hver Gade fyldt med Huse, bag hvis Ruder Gardinerne lyser i gammeldags Hvidstivethed, i hvert Vindue blomstrer i Urtepotterne vor Barndoms bedrøvelige Fuchsiaer, brogede Kabbelejer og smaa røde Roser, som dem, vi mødte hjemme hos Moder. Livets Hast synes ikke at have naaet den lille By og selv Badehotellet er præget af Fred og fjærne Aars jævne Godhed. Det er venligt som et gammelt Familiehus, Maden er hyggelig, uden stilerede Udsmykninger, Tønen er hjertelig, hensynsfuld ... Dragør bliver for Gæsten et Billede paa dansk Natur, uden Forfinelse, der er noget moderligt favnende over den Stump af Danmarks Jord.

Hantiauktioner

HANDEL OG VANDEL

Pasfri Ture til Malmø.

Nu da Passene er ophævede for 3 Dages Ture til Sverige, har man en god Leilighed til at aflægge en lille Søndagsvisit i vor Genbostad Malmø. Til nedsatte billige Priser kan man blive befordret „hinsidan“ med de komfortable Øresundsbaade, som afraar flere Gange daglig fra Lavnegade, ndfor 49.